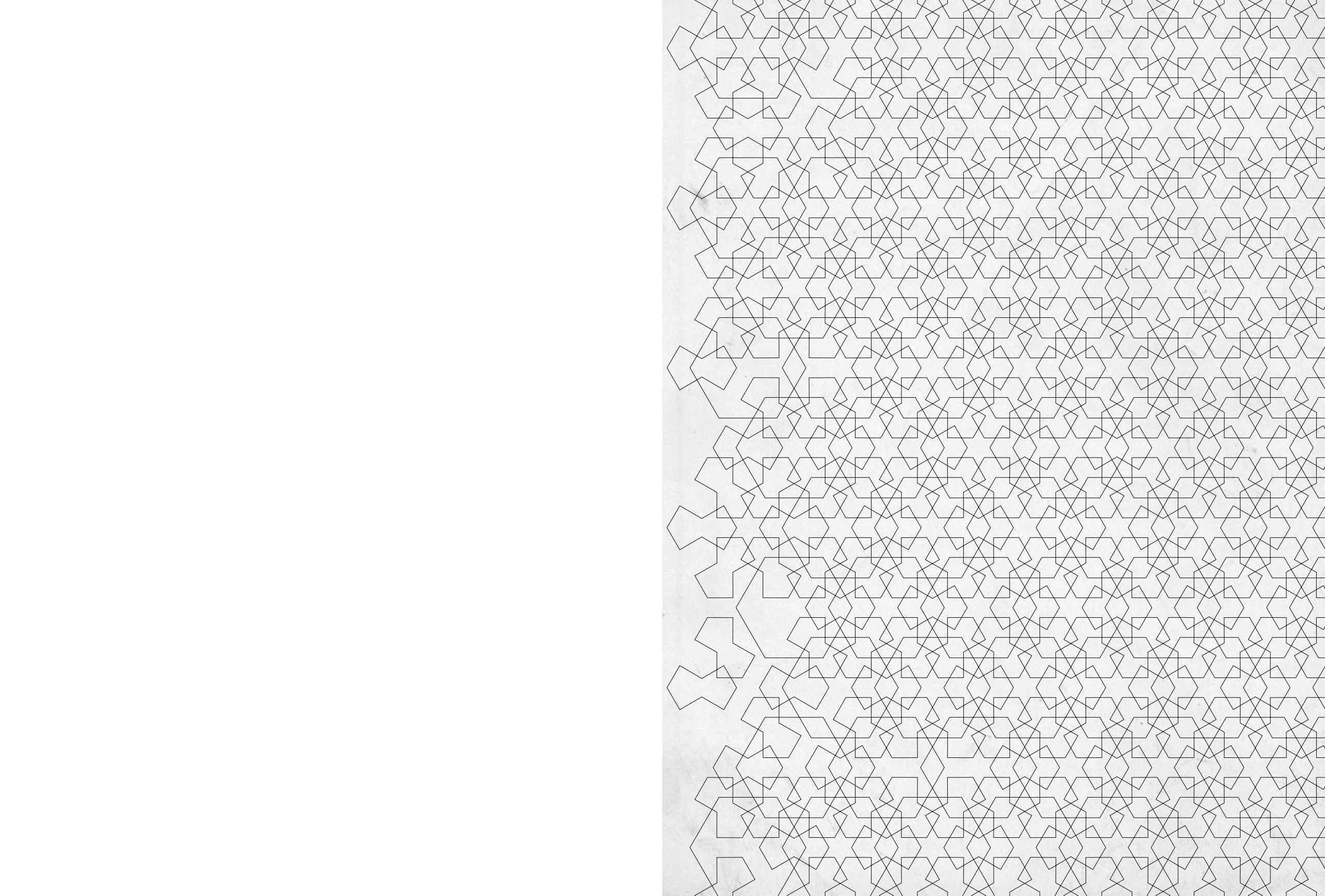

Sten A
Olsson
Kulturstipendium

2009

Johan Zetterquist _____ 08

Jörgen Svensson _____ 20

Rickard Lindqvist _____ 32

Ann-Kristin Jones _____ 46

Mikael Holmlund _____ 50

Jonas Schlyter _____ 54

Förord

STEN A OLSSONS Stiftelse för forskning och kultur instiftades år 1996 i samband med min fars skeppsredare Sten A Olsson 80-årsdag. Alltsedan dess har stiftelsen årligen utdelat utbildningsstipendier till ett antal framstående konstnärer, musiker och författare. Dessa stipendier har i dagligt tal kommit att benämnas »Stenas kulturstipendium«. Stiftelsens avsikt med dessa stipendier är att ge mottagarna möjligheter till vidareutbildning inom konstnärskapet, allt utifrån sina egna behov och förutsättningar.

Årets katalog presenterar 2009 års stipendiater samt ger i sammandrag en bild över stiftelsens verksamhet under de 13 år den verkat för stöd till forskning och kultur inom Västsverige. I uppräknigen av de gångna årens stipendiater återfinns en mängd framstående representanter för västsvenskt kulturliv. Om stipendierna från stiftelsen i någon mån har bidragit till deras konstnärliga utveckling är vi tacksamma. Vi önskar alla våra stipendiater fortsatta framgångar inom sina respektive kulturområden.

Under år 2009 har stiftelsen fortsatt att öka sin satsning på vetenskaplig forskning inom de tre av stiftelsen prioriterade forskningsområdena. Dessa är:

- *forskning kring sambandet Kultur och Hälsa med tvärvetenskaplig inriktning*
- *forskning som omfattar entreprenörskap och kommersialisering av forskningsresultat samt*
- *forskningsprojekt som höjer kvaliteten på konstnärlig och humanistisk forskning och utbildning*

Inom ramen för dessa prioriterade områden har stiftelsen under år 2009 beslutat om ytterligare stöd till flera forskningsprojekt inom Göteborgs Universitet samt till ett gästprofessorsprogram inom Handelshögskolan vid Göteborgs Universitet. Under året beslutade stöd till dessa ändamål uppgår till mer än 20 miljoner kronor. Det är vår förhoppning att Stiftelsen även fortsättningsvis aktivt skall kunna stödja forskningsprojekt inom de ovan angivna prioriterade områdena.

Vi hoppas att årets katalog kan ge inspiration såväl till utövande konstnärer av alla slag som till de personer och företag som lämnat, och förhoppningsvis kommer att lämna, stöd till en vidare positiv utveckling av det västsvenska kulturlivet.

Vi vill även tacka Göteborgs Konstmuseum och dess medarbetare för värdefull medverkan vid årets utställning och produktionen av denna katalog.

Johan Zetterquist

Ann-Charlotte Glasberg Blomqvist 09/10/16

Johan Zetterquist är egentligen i norra Bayern under hösten, där han och flickvännen Linda Tedsdotter har var sitt arbetsstipendium, men just den här veckan är han tillfälligt i Göteborg och lånar för vårt samtal tillbaka sin ateljé på Konstepidemin (som han egentligen har hyrt ut). Det inleds med några Youtube-klipp med det experimentella doom metal-bandet Sunn O))) vars konsert han tänker försöka pricka in i Berlin veckan därpå. Bandmedlemmarna bär svarta munkkåpor och harvar på sina gitarrer, stenhårt.

Första gången jag kom i kontakt med Johans konst var 1995 på utställningen *Tre hjärtan* där han tillsammans med Niklas Eneblom och Ola Åstrand hade intagit Mölndals konsthall med subkulturestetik. Det var energirikt, småbråkigt och humoristiskt. Idag, nästan 15 år senare, behåller han delvis den estetiken.

Han visar mig en serie black metal-logotyper till namnen på värmländska sjöar: Mjögjön, Racken, Slomvattnet, Ullen och Hartjärn.

– Det kommer från en snudd på barnlig idé. För ett antal år sedan hittade jag via Myspace några italienare som gjorde black metal-musik med påhittade nordiska namn. Jag tyckte att de här sjönamnen från mina barndomstrakter borde imponera stort på dem och gjorde dem som loggor men fick ganska klen respons. Titta på den här! Hade jag sett den på en skiva hade jag köpt den direkt, säger han och erkänner villigt att han går på omslag när han köper musik.

kaffe i (samtidigt!) på skogsutflykterna. Dessutom pratar han klurigt.

Det är nästan ingen idé att fråga honom hur han kom in på konstnärslinjen. Han kommer från en, med egna ord, »ohejdad konstnärssläkt« där det tillhör ovanligheterna att man inte blir konstnär.

– Jag blev konstnär nästan helt oreflekterat. Jag minns att jag sa i mellanstadiet att jag ville bli serietecknare när jag blev stor, men det tyckte mina klasskamrater var alldeles för orealistiskt. För mig var det väldigt konkret.

Via avhoppad estetisk linje i Karlstad och Kyrkeruds folkhögskola kom han till Göteborg i slutet av 1980-talet.

–Här betade jag av några av de sista modernistiska utposterna. Hovedskous konstskola var så hopplös att jag var tvungen att ha ateljé utanför skolan, säger han och berättar om lägenheten som låg precis vid Järntorget – »ett magiskt bra ställe« med klubbar inpå knuten. Efter fem år på konsthögskolan Valand gjorde han en ansats till att etablera sig i New York, återvände till de värmländska skogarna och fortsatte sedan till Stockholm.

– Jag gjorde en lång resa under min Valandstid också, genom Mexiko och Guatemala, och började arbeta med en serie som jag kallade för *Ingenting eller allting är onaturligt*. Jag reagerade på att begrepp som naturligt och onaturligt hade bestämda värdegrunder där de stod för någonting gott respektive ont. Om man utgår från den kristna moralen så har vi faktiskt gjort det onaturliga naturligt. Hela den här civilisationshysterin om att vi ska stå över det djuriska – innebär inte den i förlängningen att det onaturliga är något bra?

Johan arbetade med färdiga objekt som petflaskor, basketbollar och duschslangar vilka han fogade samman och byggde ut med glansiga, grönbrunsvarta och oformliga klumpar, ett slags fysiska gestaltningar av onaturlig natur (under vårt samtal blir de svåra att benämna och får gå under det tillfälliga namnet mögelblobbarna). Till en utställning 2003 i San Francisco tillsammans med Roger Andersson och Peter Geschwind gjorde han verket *A Big and Somewhat Impractical Divider of Energy* där en mögelblobb framstår som en organisk energidelare kopplad till en flock bordslampor.

Hur valde du dina material?

–Det finns helt klart ett värde i att till exempel duschslangarna fraktar vatten, men mest var det helt poetiska och praktiska orsaker bakom valen: på duschslangar finns det gängor som gör att man lätt kan koppla dem till andra saker. Jag gick helt enkelt runt och rotade i affärer och tog det som fungerade.

För mig är det på ett sätt typiskt för Johans konst, att den genom helt vardagliga material lyckas öppna bråddjup i tillvaron. Verket *Making a Sculpture with the Help of a Legal Drug* består av en serie fotografier som dokumenterar hur han tände cigarett efter cigarett och la dem på rad längs bordskanterna. Där brann de sakta upp och lämnade ett mönster av brännmärken efter sig.

I samband med ett arbetsstipendium till Künstlerhaus Bethanien i Berlin 2003 märkte Johan att han började bli trött på att prata om naturligt och onaturligt och övergick till att börja arbeta med förslag på offentliga utsmyckningar istället, *Proposals for Public Art*. Det första förslaget visades bland annat på Hamburger Bahnhof i Berlin 2004 och har en titel lika lång som en instruktionsbok från 1700-talet: *Self-Supporting Group of Supporters and Providers Supporting and Providing the One* (samt undertiteln: *Windmill park where the energy produced by the mills is used to make the blades of one windmill turn the other way around, against the wind*). Vilket samtidigt är en ganska exakt beskrivning av vad det är.

Idag har det blivit många förslag på offentliga utsmyckningar, de flesta så storskaliga att de är fullkomligt orealiserbara, men också några som innebär subtila förskjutningar. *No 19* erbjuder raggarbilar och hotrods gratis bensin och skulle kunna förvandla parkeringsplatser till skulpturparker.

– *No 14: Hole Through the Moon* som bland annat visats på Göteborgsbiennalen *What a wonderful world* är ett förslag om ett gigantiskt hål tvärs genom månen. Alla på jorden skulle kunna se den utsmyckningen, men om den realiserades skulle hela gravitationen sättas ur spel.

Johan visar dokumentationer från samma biennal där en stor modell även gestaltade *No 5: Partially Buried Very Tall Buildings*, som föreslår att flera monumentala byggnader som aldrig blivit realiserade (bland annat arkitekten Frank Lloyd Wrights *One Mile High Building*) delvis grävs ner under jord. Han säger att han var ute efter att skriva idén om monumentalitet ett varv till.

Varför då?

–Ja, någon har ju sagt att om man ändå är ute på tunn is så kan man lika gärna dansa. För tre år sedan blev jag faktiskt inbjuden av Jönköpings kommun att utföra en offentlig utsmyckning. Det var förbryllande. Jag la fram *No 17: Very Tall Parking House*, ett förslag till ett 400 meter högt parkeringshus. Det byggdes ju inte, men i ett befintligt parkeringshus placerades en storskalig modell som höjer sig flera meter över översta parkeringsdäck: ett offentligt konstverk i form av ett förslag till ett offentligt konstverk.

Vi diskuterar hur hans förslag leker med idén om offentlig konst och Johan berättar om sanslösa skulpturprojekt, ofta från diktaturer, »sådana verk får vi aldrig se här«.

–Jag har ingenting emot demokrati, men är fascinerad över vad diktatorer har gjort för den offentliga konsten. Offentlig konst är det tydligaste tecknet på hur tråkig och svag en demokrati är. Ingenting får sticka ut eller vara provocerande. Människor som inte har någon aning om konst ska bestämma över den. Jag förstår att offentlig konst är tacksamt för politiker eftersom den kanaliseras bort så mycket ilska från andra frågor.

När jag frågar honom om han anser sig vara politisk som konstnär svarar han att det är en omöjlighet att inte vara politisk, oavsett vad man gör. För egen del använder han sig av en slags terrorism som arbetar mot präktighet. Den finns överallt, säger han, och handlar inte om politikerförakt.

Från metal doom till begravd arkitektur finns en gemensam nämnare i det sublima, denna tankefigur som följt konstbegreppet sedan antiken. Som en beteckning för det som framkallar människans känsla av litenhet omfamnar den både det diktatoriska maktspråket, naturfenomen och romantikens faiblesse för ruiner. Just nu läser Johan både E T A Hoffmann och Gitta Serenys bok om arkitekten Albert Speer (som ville skapa arkitektur lämpad för förfall) och har utöver det en lång läslista att ta sig igenom.

–Bara tanken på att vilja bygga en ruin tycker jag är intressant.

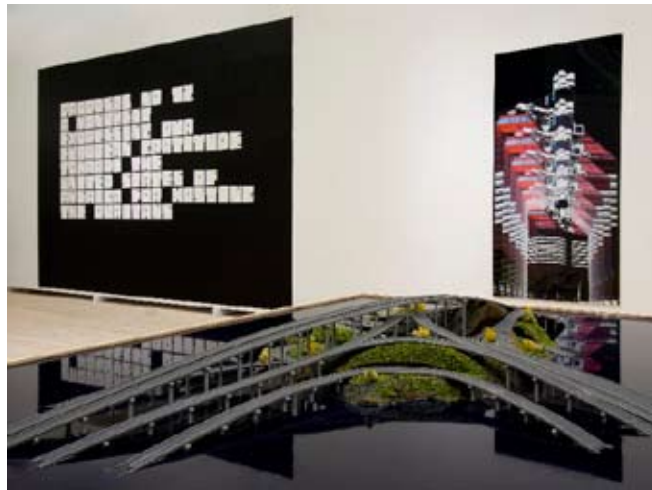
PROPOSAL No 1

Self-supporting group of supporters and providers supporting and providing the one.

A windmill park where the energy produced by the mills is used to make the blades of one windmill turn the other way around, against the wind. Galleri Andrébn-Schiptjenko, Stockholm 2007. Foto: Peter Herrman

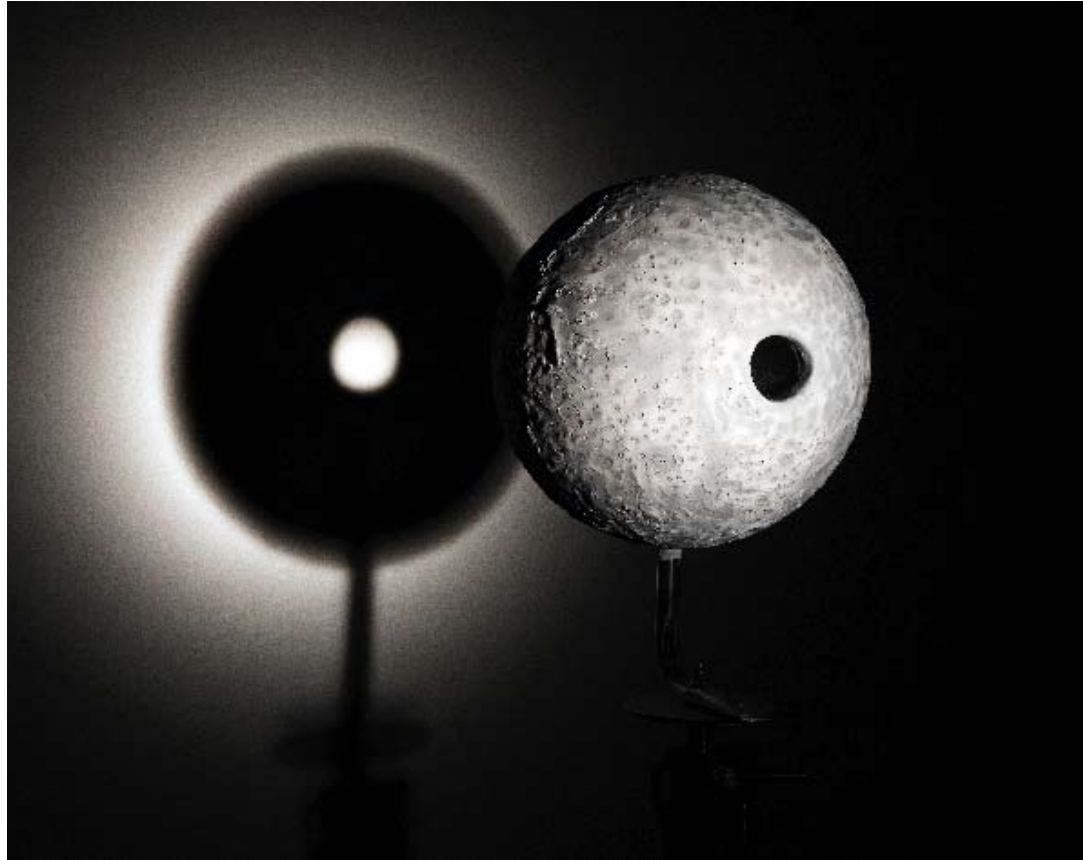
PROPOSAL NO 5
Partly buried very tall buildings. Göteborg International Biennial, 2007

PROPOSAL NO 5
Installationsvy, Kristinehamns konstmuseum 2007

Till höger:
PROPOSAL NO 17
Very Tall Parking House Jönköping 2006

PROPOSAL NO 14
Hole through the moon
Galleri Andrébn-Schiptjenko,
Stockholm 2007 (Detalj)

PROPOSAL NO 14
Hole through the moon
Galleri Andrébn-Schiptjenko,
Stockholm 2007

PROPOSAL NO 666
A Proposal to Turn Crosses on Church Towers Up-side-Down. Galleri Andréhn-Schiptjenko, Stockholm 2007. Foto: Peter Herrman

Jörgen Svensson

Ann-Charlotte Glasberg Blomqvist 09/09/22

*I september 2001 brann en konsthall upp i den värmländska bruksorten Skoghall. Det var vare sig en olyckshändelse eller ett sabotage, utan ett led i Jörgen Svenssons konstprojekt *Public Safety*, som involverade fyra internationellt erkända konstnärer och ett helt samhälle. När jag träffar Jörgen för att prata om hans arbete blir Skoghall en ständigt återkommande referenspunkt, både som uppväxtmiljö och en plats för sociala iakttagelser och platsspecifik konst.*

DET SKA kanske tilläggas att den chilensk-amerikanske konstnären Alfredo Jaar, som tänkte på konsthallen, hade byggt upp densamma av papper från det lokala bruket ett par dagar tidigare. I kyrkan alldeles bredvid visade franska Esther Shalev-Gerz intervjuer med Skoghallsborna om vad de ansåg vara viktigt och Paco Cao lät sig själv transporteras från Spanien som det uthyrbara konstverket *Rent-a-Body*. För egen del bjöd Jörgen in två tvättäktade amerikanska polismän från Arizona, som i ett par veckors tid patrullerade Skoghalls gator och torg, iförda full mundering. De hade då aldrig tidigare satt sin fot utanför USA.

Under projektets öppningshelg var alla Skoghallsbor inbjudna, liksom ditresta konstnärer och press från både Stockholm och Göteborg. För mig (som tillhörde den sistnämnda kategorin) var det häpnadsväckande att se ett helt brukssamhälle uppymt diskutera och engagera sig i samtidskonst. Även för de deltagande konstnärerna innebar projektet helt nya perspektiv, bland annat för Alfredo Jaar som fick gå på trav med Hammarös kommunchef.

– Det är väldigt intressant att se människor komma i kontakt med tankar som är dem främmande. Att jag är uppvuxen i Skoghall och hade en förankring till platsen tror jag var avgörande för att det skulle fungera. Människorna på orten visste vem jag var och hade förtroende för mig, säger Jörgen och berättar att *Public Safety* fortfarande omtalas i konstvärlden, även på ett internationellt plan. Vilka spår som snart tio år senare finns kvar i Skoghall återstår att se.

Att ta ett steg in i sociologin blev allt vanligare bland konstnärer under mitten av 1990-talet. Men redan 1989 började Jörgen arbeta med verket *Lars Lithells möten*, som hade sin utgångspunkt bland annat i den tyske sociologen Ferdinand Tönnies relationsteorier. Då hade han precis slutat på Konsthögskolan Valand och en åtta år lång fokusering på måleri, och började läsa om delar av kurslitteraturen från sina tidigare studier till sociolog.

–Under min utbildningstid förhöll sig de flesta till måleriet utifrån färgbehandling och komposition och diskussionerna handlade mycket om hur man kunde skapa spänning genom att kontrastera med färger. Men jag började fundera över vilken spänning man kunde skapa mellan människor istället – då blev det ju på riktigt. När jag blev inbjuden till utställningen *Spelets regler* i Stockholm 1993 hamnade jag i ett sammanhang där jag kunde gestalta den idén fullt ut. Så jag arrangerade en busslinje som gick mellan Klarabergsgatan och Skoghall. Resan var gratis och innebar att de som reste från Skoghall fick spendera en dag i Stockholm, medan de som gjorde den omvända resan fick tillbringa en vecka i Skoghall eftersom det bara gick en tur i veckan. Det blev en oerhörd upplevelse, jag kände att wow, det här är helt rätt spår!

Det handlar om att flytta konsten till människorna, säger Jörgen. Många undrar om det i sin tur innebär att han sällar sig till en lång tradition av kritik av etablerade konststrum som museer och gallerier, men det värjer han sig mot. Hade inte galleriet funnits så hade jag väl fått uppfinna det, säger han och skrattar. I skrivande stund visar han verk på flera institutioner, bland annat inom ramen för Göteborgs internationella konstbiennial *What a wonderful world*.

–Museer ser jag som vår tids tempel, ett slags rum skapade för upplevelser och eftertanke. Jag tycker om det. Att jag hela tiden har fortsatt att måla är för mig ett sätt att ha kontakt med den världen. Men när jag har fått i uppdrag från något museum att göra »något interaktivt« har jag tackat nej. Det fungerar inte så. Det är så lite som får plats i konstens rum. Det övriga får man flytta till andra ställen, där människor finns.

Han säger sig vara genuint obekvämt i den specialiserade och kodade konstvärlden, ändå har han inte direkt hukat i ateljén för att undvika den. Tvärtom har han länge varit aktiv som föreläsare, professor och nätverkare. Mycket av hans arbete berör vilken plats konstnären och konsten har i ett samhälle. Eller är det kanske just därför, att svårigheten att förstå denna specifika plats driver honom till att undersöka den? – Kanske. Men jag har också en stor tilltro till konsten och dess möjligheter. Jag har djup respekt för andra konstnärer som får jobba så hårt för så lite, oavsett hur de arbetar. Mitt intresse för sociala sammanhang drar jag in på en planhalva där jag kan göra konst, där finns en frihet som frigör energi.

Så småningom lanserades begreppet »relationell estetik« som en beskrivning av konst som bearbetade sociala relationer.

–Jag tillhör bara delvis den traditionen. Jag har svårt att förhålla mig till etiketter men relationell estetik är ord jag använder ibland för att förklara att det inte främst är måleri jag jobbar med, innan det kunde man säga social skulptur. Kritiken av den här typen av konst, att den skulle vara lätt att instrumentalisera och använda i andra syften, upplever jag inte som något hot. Tvärtom har jag aldrig känt mig så styrd som när jag varit i gallerisvängen, där det gäller att producera en viss typ av produkter för ett visst sammanhang.

I verket *Vi* från 1994 utgår han från sina erfarenheter som rådgivare åt dåvarande kulturministern Margot Wallström. Jörgens utgångspunkt var att förhålla sig till uppdraget som ett konstprojekt och förvandlade anteckningar från möten och sammanträden till partitur. Med det hamnade han mitt i en aktuell debatt om banden mellan kulturen och dess makthavare.

Hur såg konstnärens roll ut i det verket, såg du dig som en aktör i egenskap av rådgivare eller som en observatör?

–Både och egentligen. Jag observerade men var samtidigt en aktör eftersom jag rapporterade vad jag hörde och såg. Men det uppfattades nog annorlunda av många. På många sätt var konsten inte lika politiserad då som den är idag, svallvågorna efter 1970-talets politiska konst avskräckte fortfarande. Men i konsten såg jag möjligheterna att arbeta på andra sätt än de som vetenskapsmän eller journalister gör. Jag kunde hämta in och bearbeta kunskap på andra sätt och jag kunde ställa andra frågor.

Vet du varifrån du påverkas i ditt arbete, kan du se det i processen eller efter ett avslutat verk?

–Idéer realiseras sällan på ett planerat sätt. När det gäller *Vi* kom idén då, när jag befann mig på just den platsen. Livet liksom puttar en till olika platser. Det har varit lärorikt att tvingas hantera situationer och platser som jag inte valt själv, man blir trygg av att veta att man klarar sådant.

Vi kommer tillbaka till Skoghall. Det var där allt började med lärares uppmuntran och bekräftelse av bildbegåvningen under skoltiden, det levande hantverket och slöjdandet och samhällsengagemanget. Här fanns samhällets offentliga institutioner (dock inga för konst) och de sociala hierarkierna var tydligt manifesterade, men i en kompakt minivariant som klart skiljde människor åt från varandra – och samtidigt förde dem samman. Det fanns bara en högstadieskola där alla gick, oavsett social bakgrund.

–Att växa upp i Skoghall har präglat mig oerhört mycket, det var där jag började bli intresserad av människor och skillnaderna mellan dem. Där blev det också tydligt för mig att det är livsfarligt att segregera ett samhälle. Vi måste leva tillsammans, vare sig vi vill eller inte.

På Stenasalen visar Jörgen det han kallar för sina broderimålningar. De är egentligen vare sig målningar eller konsthantverk, en begreppsglidning som han är ganska förtjust i. Bilderna har skapats med spruta och kanyl. För honom, på ett rent personligt plan, finns det en symbolik i det.

–Det skedde en stor social förändring under 1960-talet när fabriker på svenska bruksorter gick över till drift dygnet runt. Kvinnorna, som tidigare varit hemma, behövdes som arbetskraft och någon barnomsorg fanns inte. Jag såg många barn som for illa och så småningom hamnade i missbruk. Det har skrivits väldigt lite om vad som egentligen skedde med bruksorterna i den processen.

CIA, INTERPOL, FBI
 Akryl på textil, 150 x 200 cm, 2007

BUSLINJE 993
 Busslinje mellan Klarabergsgatan, Stockholm och Skoghall, (Spelets regler) 1993

TWO AMERICAN POLICEMEN IN SKOGHALL
Public Safety, 2000

TWO AMERICAN POLICEMEN IN SKOGHALL
Public Safety, 2000

A dark, atmospheric photograph of a stone relief. The relief features the text "ABOUT DOCUMENTATION" in a serif font, which is illuminated from below, creating a strong contrast against the dark background. The lighting highlights the texture of the stone and the depth of the letters. The overall mood is mysterious and historical.

ABOUT DOCUMENTATION

ABOUT DOCUMENTATION
Stadsmuseet, Göteborgs Internationella Konstbiennial, 2009

THE WORLD NEXT DOOR (2008)
Stadsmuseet, Göteborgs Internationella Konstbiennial, 2009

Rickard Lindqvist

Ann-Charlotte Glasberg Blomqvist 09/09/23

Det ligger en film på Youtube från Rickard Lindqvists visning av vår- och sommarkollektionen 2010 som inleds med att en allt större vit herrskjorta exponeras på catwalken. Plagget transformeras stegvis från traditionell och städad skjorta till extremt långärmad kaftan med en slags gossaktig fas däremellan, som om modellerna var små pojkar på upptäcktsfärd i vuxna mäns garderober. Det är en fascinerande resa där etablerade gränser upphävs med mycket små medel.

RICKARD LINDQVIST HAR gjort sig känd som ett namn i modevärlden som står för klassiskt skrädveri i kombination med innovativ tillskärning, där plaggen i olika utsträckning formulerar om kropp och rörelse. I ateljén i Majorna, där jag träffar honom en disig septemberdag, bär en provdocka en damkavaj med skraddade hängbröst. Ett par byxor har revär med rynkning som skapar puffeffekter vid knä och rumpa.

I tre år har han till och från undervisat på Textilhögskolan i Borås – samma skola som han gick ut 2005. Sedan april i år ingår han i institutionens allra första kull modedesigndoktorander.

–Jag gör praktisk designforskning om tillskärning som estetik och designmetod. Man kan säga att mitt arbete var forskningsinriktat redan innan jag blev doktorand, så i princip fortsätter jag med det som jag gjorde innan. Gränsen mellan praktik och forskning är ganska vag, säger Rickard.

Som ett led i sin forskning planerar han att göra en kollektion med covers på modedesigners som lämnat viktiga avtryck i hans sätt att arbeta med tillskärning; bland andra kostymören Geneviève Sevin-Doering som utvecklade ett sätt att skära plagg i ett stycke och Madeleine Vionnet som utan föregående skiss skulpterade fram plagg direkt på en trädocka.

–Jag gör det för att bli säkrare i mitt eget uttryck, ungefär som en musiker som gör covers, men också som en research i forskningen. Än vet jag inte hur mycket jag kommer att lägga till av mitt eget uttryck i den kollektionen, det får vi se.

Att rita hela plagg i ett stycke låter för mig som att ge sig själv starka begränsningar eftersom många tyger tillverkas i bestämda bredder. Rickard kontrar med att begränsningar finns i alla material. Han ser dem som möjligheter istället.

Det är faktiskt rätt skönt och ibland helt nödvändigt med begränsningar för att veta var man ska börja, säger han.

Han har en gedigen utbildning som herrskräddare i grunden, där han lärde sig det klassiska hantverk som fortfarande utmärker hans arbete. Under en praktik hos modeskaparen Vivienne Westwood i London fick han upp ögonen alltmer för tillskärningens möjligheter. Där var tillskärarna väldigt involverade i designprocessen, något som inte är så vanligt.

– Allt jag gör korsbefruktar varandra. Det finns en estetik i allting, från tillskärning och hur byxorna ligger i travar här inne på bordet, till maskiner, kollektioner och visningar. Allt grundar sig i hantverket och tekniken och jag kan inte säga att det ena står över det andra. Jag lägger kanske 90% av fokus på något, men de resterande tio är väldigt viktiga för hur andra uppfattar det. Sedan är jag helt klart medveten om stil. Jag har aktivt försökt ta avstånd från den stockholmstil och konformism som har varit rådande i svenskt mode i flera år. Det har till exempel inneburit att jag inte har använt så mycket svart, säger Rickard och citerar Duke Ellington: »cord is our love but remember that rythm is our business«.

Hantverk och teknik är ord som återkommer ofta under vårt samtal. De var, och är, den avgörande grund utan vilken han inte hade kunnat börja experimentera. Men det började inte precis med någon kärlek till sömnaden, slöjden i skolan avskydde han. För ungefär tolv år sedan blev han intresserad av 1960-talets modsrörelse och närde romantiska föreställningar om hur det var att gå till skräddaren och få riktigt vassa plagg uppsydda. Inför det första året på utbildningen i Borås var inte ambitionerna större än så, berättar han.

Inifrån ateljén hörs maskinerna arbeta, det råder en febril verksamhet i den trånga källarlokalen i Majorna. Tre medarbetare från olika utbildningar i Europa förfärdigar den byxa som sömnadsproducenten inte hade möjlighet att göra. Rickard växlar mellan att säga »jag« och »vi« när han pratar om verksamheten.

–Den här typen av ateljé är väldigt ovanlig idag. Jag skulle tro att nio av tio modeateljéer enbart består av skissbord och ingen produktion. Här gör vi vissa detaljer och ibland hela plagg, övrig sömnad sker idag i Estland och stickeriet ligger i Ulricehamn. Men jag drömmer om att ha all tillverkning här. Det handlar inte om fair trade eller klimatpolitik – det finns många goda skäl – utan om ren egoism. Jag vill jobba med det här och vill ha kompetensen i Sverige.

Idag kan ingen av de som jobbar i ateljén försörja sig helt på det, men Rickard hoppas att verksamheten ska växa. Några kioskvältare i klädväg säger han sig dock inte vara intresserad av att skapa.

–Jag lägger mig inte i köparnas motiv till att bära mina kläder. Även om jag går igång på konstruktion vill jag så klart göra bra plagg som människor ska gilla, men inte nödvändigtvis så många som möjligt. Nu har vi börjat märka att det hos både butiker och kunder har skapats vissa förväntningar på att kläderna ska vara

på ett visst sätt. Jag fick bland annat kontakt med en kund som letade efter en »avantgardistisk höstjacka« och blivit tipsad om oss.

För ett par år sedan gjorde Rickard scenkostymer till artister som Håkan Hellström och Broder Daniel, men dem ser han som rena beställningsuppdrag och räknar dem egentligen inte till sina övriga kollektioner, även om de har blivit något som andra refererar till.

– De har alla varit artister som jag uppskattat och det har varit kul att hjälpa dem att förstärka sitt uttryck, snarare än att jag har designat eller stajlat dem. Som uppdrag har de varit roliga men rent konstnärligt är de mindre intressanta för mig.

På hemsidan finns två projekt, *Off the Peg* och *Bespoken*, där de kunder som bär hans kläder blivit fotograferade och intervjuade. Är inte det ett uttryck för nyfikenhet på köparnas motiv?

– Visst, intresset finns där. Det kommer väl från skrädderibakgrunden, det är ju ändå relativt dyra plagg och jag vill att människor som köper ska vara nöjda. Men jag har inte utvecklat vem jag vill att kunden ska vara. *Bespoken* genomfördes när jag började göra kollektioner, som ett avslut på beställningsepoken. Senare gjordes *Off the Peg* som en fortsättning. Jag ser dem inte som konstprojekt utan tycker att de gott kan få vara mode. Det är ett begrepp som kan omfatta lika mycket som konst. Finns det någonting som du ständigt kommer tillbaka till i ditt arbete?

– Det har jag nog inte tänkt så mycket på. Brunt och orange har nog funnits med i alla kollektioner. Det finns säkert linjer i tillskärningen som jag använder ofta, men det är nog ingenting som syns i själva plaggen. Jag tror att det är genomgående att jag är intresserad av att göra det komplexa enkelt istället för tvärtom – många gör mycket av i grunden simpla saker, som att jobba med branding.

Efter en övergripande (och ja, det ska erkännas, ganska hopplös) fråga om vad mode är skruvar han på sig besvärat.

– Jag har inget svar på det egentligen. Jag kan måla in mig själv i jobbiga hörn om jag försöker. Mode är väl allt? Det som är viktigt är det som har drivit mig till det jag gör, men det innebär inte att allt annat skulle vara oviktigt. Min verksamhet ingår som en del i hela branschsystemet och det har jag ingen intention att förändra. Min approach är inte unik, kanske mindre vanlig i Sverige bara. Jag har faktiskt i väldigt liten utsträckning formulerat mål tidigare och det har fungerat bra. Jag känner mig trygg med det. Jag tror att det är lättare att träffa något om man inte vet vad man siktar på – då kan det bli något man inte visste fanns.

Och det låter ju klokt. Men han kommer med ett annat, mycket mer konkret, förslag innan vi skiljs. När jag står med ena foten på ytterdörrens tröskel säger han: mode handlar inte om funktion.

Vad handlar det om då?

– Fåfånga, svarar han och rycker urskuldande på axlarna. Beauty.

*Från utställningen:
Research proposals – PhDs in
fashion design, Galleri KG52
Stockholm oktober 2009*

Skjorta i japansk dubbelvävd bomull från kollektionen hösten/vintern 2009

Trench-coat, skuren i ett stycken, i bomull/nylon från kollektionen våren/sommaren 2010

Modevisning på Bygget, Röhhska museets innergård i Göteborg juli 2009.

Modevisning på Bygget, Röhhska museets innergård i Göteborg juli 2009.

Modevisning på Berns i Stockholm januari 2009.

Modevisning på Berns i Stockholm januari 2009.

Ann-Kristin Jones

Ann-Charlotte Glasberg Blomqvist 09/10/15

Är opera bra så slår den det mesta, säger mezzosopranen Ann-Kristin Jones. Den har ju allt: drama, sång, musik, kostym och scenografi. Hon har prisats mycket för sitt sätt att arbeta med den helheten, att med intensitet och scennärvaro behärska förmågan att beröra, inte minst i sin rolltolkning av Josefa i Göteborgsoperans uppsättning Goya.

–NÄR JAG FICK veta att jag skulle få Sten A Olssons kulturstipendium var det en kick och en oerhörd bekräftelse. Jag hade precis fått mitt första barn och då försvinner man liksom från världen, allt är nytt och man undrar hur det ska gå egentligen – kommer jag att kunna fortsätta sjunga?

Ett antal månader senare, när jag träffar Ann-Kristin, har det visat sig gå alldeles utmärkt att kombinera operasång med föräldraskap. Med planering, support från pensionerade föräldrar och svärföräldrar och den svenska föräldraförsäkringen fungerar familjelivet över förväntan och Ann-Kristin säger att den gåva ett barn innebär har gjort henne nästan ännu mer passionerad i arbetet.

–Som operasångare blir man aldrig färdig och jag vill utvecklas. Det är bra att ta paus ibland, men inspirerande och nödvändigt att träffa lärare och coacher som kan hålla koll på en. Jag har en coach i New York, Craig Rutenberg, som är instuderare på Metropolitan, och Susanna Eken som är min sånglärare i Köpenhamn. Utöver det vill jag gärna åka på kurs, lära mig språk och få tid till att studera in nya verk. Men jag hoppas att stipendiet kommer att räcka länge. Man måste väl inte göra av med allt på ett år.

Enligt mamma sa Ann-Kristin att hon skulle bli sångerska redan när hon var fyra år gammal hemma i Leksand. Det har hon inget eget minne av. Men i skolan fanns det lärare som uppmuntrade, undervisade och lät hennes sjunga solo.

–Ingen pushade hemifrån, jag fick erövra det på egen hand och det är jag väldigt glad för. Det behövs en stark egen kraft. Samtidigt är det nödvändigt att någon finns där och uppmuntrar. Mina föräldrar har varit otroligt stöttande hela tiden trots att de inte varit hemma i den här världen. De kommer på alla mina premiärer och har blivit riktiga operafreaks.

Efter högstadiet sökte hon sig tillsammans med en vän till Västerås musikklasser i gymnasiet och började där inse hur mycket hon hade att ta igen. Dagarna blev fullspäckade av undervisning, studier och övning. Då var det ännu ingen operasång, det bestämde delvis rösten som inte hade mognat ännu. Opera kräver stora resurser. – Under uppväxten höll jag på mycket med teater och tyckte att det var kul. När jag gick på musikkonservatoriet i Falun kom operahögskolan dit och vi satte upp *Eugen Onegin* tillsammans. Där fanns både musiken och skådespelet, kostym, smink. Det var storslaget. Jag minns att jag tänkte då att »jag ska nog bli operasångerska«.

Varje gång hon sökte till en skola kom hon in direkt – det var bara att fortsätta. Tur, säger Ann-Kristin som inte har världens bästa tålamod och betvivlar att hon hade orkat motivera sig själv till att söka år efter år. När hon studerade på Norges Musikkhøgskole i Oslo fick hon rådet att söka vidare till Opera-Akademiet i Köpenhamn och studera för Susanna Eken, som har spelat en betydande roll för Ann-Kristin alltsedan dess. I Köpenhamn genomgick hon även diplomutbildningen vid Det Konglige Danske Musikkonservatorium.

–Jag tror att det måste ha varit meningen att jag skulle komma till Oslo. Där var det väldigt bra, jag fick göra mycket och sjunga i Det Norske Solistkor. Det var också där jag fick höra talas om Susanna, som var väldigt stor i Norge. Utan henne vet jag inte... hon har hjälpt mig så oerhört mycket. I Köpenhamn var det väldigt bra, jag fick göra mycket och sjunga i en bra kör. Samtidigt är det skönt att komma tillbaka till Sverige efter att ha gått utbildningar utomlands.

Hon tycks ha lätt för att anpassa rösten till olika stilar, åtminstone om man ska döma av repertoaren som generöst sträcker sig från det lätttrörliga och lyriska över romanssången till det dramatiska med sin styrka och uthållighet.

–Under studietiden sjöng jag mycket barock också, min röst är bred och jag kan sjunga ganska mycket. Planen är att jag ska gå från lyrisk till mer dramatisk, men vi får se hur det blir när rösten förändras med åren. Jag vill helst inte hamna i något speciellt fack, det känns viktigt att få utvecklas och prova sig fram. Då är det bra att vara mezzosopran som jag och ha lite mörkare röst. Man kan ta det lugnare då.

Under hösten spelar hon i Göteborgsoperans uppsättning *Goya*, en helt nyskriven opera av tonsättaren Daniel Börtz. Ann-Kristin lovordar Börtz arbete, musiken har han skrivit direkt för Göteborgsoperans sångare. Hon har fått rollen som Goyas hustru Josefa där hennes röst »får klinga i sina allra bästa lägen«. I recensionerna har många kritiker också lyft fram hennes intensitet i scenen där Josefa sörjer sina döda spädbarn. Jag kan inte låta bli att tänka att hennes erfarenhet som nybliven förälder kan ha gett den insatsen ett alldeles särskilt djup.

Med *Goya* tar det treåriga kontrakt som hon haft på Göteborgsoperan slut.

–De här tre åren har varit helt fantastiska! Kollegor, scenarbetare, kläder, peruk, uppsättningar – allt har varit bra. Nu får jag ju inte avslöja kommande repertoar, men jag kan säga att jag kommer tillbaka till Göteborg som gäst framöver. Just nu känns det skönt att veta var att jag har bra jobb framöver, samtidigt som jag har en viss frihet.

En av yrkets baksidor är ovissheten – man studerar lika länge som en läkare och rätt vad det är står man ändå där utan jobb. Tjugo minuter senare kan man vara bokad i tre år. Precis så har det faktiskt varit den här veckan.

I december har hon en konsert i Skövde och under våren varvas konserter med provsjungningar inför framtida roller. Detaljerade planer eller mål är svåra att formulera. Viktigast för henne är att ha bra människor runt omkring sig och få jobba med intressanta roller – sådana finns det enligt henne hur många som helst av. Och när hon tittar tillbaka har hon nästan bara gott att säga om alla sammanhang hon har befunnit sig i. Det mesta har varit spännande och utvecklande och jätteroligt.

Är du alltid så här positiv?

–Allt har ju gått så bra! Jag tror att jag har en lycklig stjärna någonstans som följer mig. Det kanske låter som om min skolning har varit helt smärtfri, men det har den inte även om jag har haft tur vid antagningar. Jag har inte haft det så lätt med min röst, när jag kom till Köpenhamn fick jag nästan börja om från början. De tog in mig på skolan fastän jag uppenbarligen var inne på fel spår. Det var tufft. Jag var aldrig alla lärares favorit och i början kunde jag ta en ton och inte riktigt veta vad som skulle hända med den. Som tur är tål jag kritik och har klarat av att folk plockar isär en. Det var verkligen en omvälvande tid – men att få vara med om den var så himla kul!

Så lyckas hon alltså beskriva en krisig period i livet som himla kul. Hon förtydligar att man måste vara öppen för förändringar och inse att det inte betyder någonting i sig att gå på en skola, det är hela tiden bara ett av många steg framåt i en lång utveckling.

–Det som gör det här till världens bästa jobb är att man får arbeta med sig själv hela tiden. Numera kan jag få höra att jag har en personlig röst och den vill jag gärna behålla. Den bästa komplimangen är när någon säger att »jag hörde direkt att det var du«. Det har jag Susanna att tacka för, som hela tiden har jobbat utifrån min naturliga röst. Sedan räcker det inte med rösten, i opera är det viktigt att kunna föra sig på scenen och ta en publik också. Det är ofta stora känslor det handlar om och då det måste gå fram.

Det blir många diskussioner i operakretsar om hur man ska kunna intressera en yngre publik. Ann-Kristin tror att om många fick komma in bakom scenen och se allt arbete, alla olika delar som krävs för att det ska bli en föreställning, så väcka intresse. Många förstår nog inte att sångarnas röster ska bära över orkestern till sista bänkrad, utan mikrofoner.

–Det finns så många fördomar, som vi delvis har byggt upp själva, om hur man ska vara klädd och bete sig och vad man ska veta när man går på opera. Men det är inte en så stor grej egentligen. Man får komma som man är och alla som arbetar med opera är vanliga människor. Även om musiken skrevs för flera hundra år sedan förändras formen med tiden. Jag tror att operan alltid kommer att finnas. Det är ju ganska basala saker det handlar om, människor har alltid haft samma känslor.

Mikael Holmlund

Ann-Charlotte Glasberg Blomqvist 09/10/01

Om man tittar på Mikael Holmlunds cv ser det ut som om han är på väg mot ett helt nytt håll i sin musikaliska karriär. Trots en lång skolning till konsertpianist i Oslo och Hannover och en begynnande karriär, har han nu återvänt till studierna och läser sedan 2007 till kyrkomusiker vid Högskolan för scen och musik i Göteborg. Men för honom är valet helt självklart och väl underbyggt – egentligen gör han precis det som han velat ända sedan han var liten.

MIKAEL ÄR UPPVUXEN i kyrkan, nästan bokstavligen. Hans mamma arbetar inom Svenska kyrkan liksom pappan som är präst.

– Kyrkan är en miljö som jag känner mig hemma i. I den klassiska musikvärlden är jag kanske mer av en outsider, åtminstone känns det så eftersom jag inte direkt växte upp med musik. Jag vill absolut inte påstå att mina föräldrar är omusikaliska, men deras förhållande till musik är på hobbynivå, berättar han när vi träffas på Stadsbibliotekets café.

Jag förstår det som ett rent socialt utanförskap. När man hör Mikael spela tycks han höra hemma (inne) i musiken, som han fångar med teknisk precision och stor inlevelse. Vi pratar om skillnaderna mellan pianistens och kantorns roll, och om den profana och kyrkliga musiken. Mikael säger att det i arbetet med en kyrkokör skapas en avgörande skillnad både då texter läggs till musiken och när musiken ska användas i ett gudstjänstsammanhang. För en pianist är den gränsen utsuddad – det finns ingen särskild kyrklig pianomusik som skiljer sig från den profana. Han ger ett exempel på ett stycke av den ryske pianisten och tonsättaren Skrjabin, där en text ovanför sonaten som åberopade diverse mystiska krafter förbryllade honom. Kunde man spela något sådant i en kyrka?

– Jag frågade en lärare som jag visste var troende om han någonsin tvekat inför att framföra ett liknande stycke, men han svarade bara att när en kompositör har lämnat ett stycke till en musikers händer så väljer man själv vad man vill förmedla. Det tror jag på. För mig har musiken i sig något gudomligt över sig, den är som ett upphöjt språk. Den dimension man kommer i kontakt med genom musiken är för mig gudomlig. Det är som med meditation, som finns inom alla religioner, att det öppnar sinnet och i det kan var och en lägga sin mening eller tro. Den står för

någonting icke-konkret som det inte går att sätta ord på och som vi samtidigt delar. Hur kommer det sig till exempel att vi kan vara överens om att en viss ackordföljd förmedlar vemod? Jag kan inte påstå att jag förkunnar när jag spelar, men jag försöker öppna upp något. När jag skriver text för kör är det något annat, då är det mer riktat.

Mikael började spela piano hemma när han var liten. Längre var musiken utsatt för en kraftig konkurrens från idrott, fotboll och andra intressen, men så småningom blev det musikskola och en pianolärare i högstadiet tände gnistan ordentligt, öppnade upp för en helt ny repertoar, inspirerade och ställde krav. I samma veva började han också med fagott. Under gymnasiet gick han naturvetenskapligt program parallellt med flitiga musikstudier vid den kommunala musikskolans yrkesförberedande linje och fick på grund av tidsbrist ge upp en del av idrotten och umgänget med vänner.

– Det var en intensiv tid. Jag gick i en väldigt bra klass och vi var många på kommunala musikskolan som satsade ordentligt på musiken. På tjugominutersrasterna sprang jag ofta iväg till musiksalen för att öva. Jag hade varje vecka lektioner i orgel, fagott och piano, var med i en orkester och studerade musikteori. Det var tur att vi bodde nära både skola och repetitionslokaler, annars vet jag inte hur det hade gått.

Efter andra året på gymnasiet sökte Mikael till Norges musikkhøgskole i Oslo, mest för att ha ett mål att arbeta mot, men blev trots knivskarp konkurrens antagen. Tredje året läste han därför in på egen hand, parallellt med att han flyttade hemifrån och lärde sig att klara sig själv i en ny stad och ett nytt land.

– Det var jobbigt, särskilt i början. I mitt övningsrum fanns ett fönster som vette mot norr och där kunde jag sitta och drömma mig hemåt och fantisera om vad mina vänner i gamla klassen gjorde just då.

Samtidigt som han sökte till Oslo hade han skickat en ansökan till kyrkomusikerprogrammet i Piteå – dit han också antogs. Valet föll på piano. Vid sidan av studierna blev det ändå en hel del orgelspel, först som kantor i den amerikanska kyrkan och sedan under fem år som kantor i Svenska Margaretakyrkan. Något som förstärkte en längtan efter att, parallellt med pianokarriären, arbeta mer som kyrkomusiker även i framtiden.

Skillnaden mellan att arbeta som konsertpianist och kantor låter i mina öron som väldigt stor. Vad är det som lockar?

– Det är väldigt kul att jobba med körer. Man får kontakt med människor i alla åldrar på ett helt annat sätt än som konsertpianist. När jag arbetade som kantor i Oslo hade jag hand om en ungdomskör och kände att jag fick utlopp för så många av mina olika intressen. Jag skrev egna sånger och arrangemang, anordnade resor, fjällturer, brännbollsmatcher och startade en samtalsgrupp.

Idag är planen är att få en kyrkomusikertjänst » någonstans « och parallellt konserter som pianist. Jag saknar det ena om jag bara gör det andra, säger han, jag behöver båda delarna.

– Stipendiet från Sten A Olsson bör jag nog använda för att förkovra mig som pianist,

tänkte jag först, men efter åtta års heltidsstudier i pianospel är jag nu i en fas där jag vill utforma mina tolkningar på egen hand. Jag tycker mig ha de redskap jag behöver även om det naturligtvis alltid finns mycket att lära av andra. Det är ju typiskt mig att vilja göra en massa olika saker och nu har jag kommit fram till att jag helst vill använda stipendiet till att fördjupa mig i orgel improvisation, något som jag har fått upp ögonen för via musikhögskolan. Jag känner till flera personer både i Sverige och i utlandet som jag ser fram emot att ta lektioner för.

Han säger att han inte direkt har några svårigheter att röra fingrarna fort – vilket framgår mer än tydligt när jag lyssnar på en inspelning av hans diplomkonsert från 2004, då han spelar Brahms variationer över ett tema av Paganini så att musiken tycks ramla fram ur fingrarna.

– Utmaningen för mig idag ligger snarare i att kunna frigöra mig från det notbundna, det har jag inte gjort så mycket tidigare.

Det handlar om att lära sig improvisera i olika stilar och bli alltmer hemma i former och tonspråk. Förutom olika klassiska stilar funderar han också på att närma sig gospelpiano, trots att det kanske inte är det första man väntar sig av en klassisk pianist. Så han tvekar lite, men lägger till att det skulle vara häftigt – och verkligen användbart i samband med körarbete.

Är det som kyrkomusiker du känner att du kan uppnå störst frihet?

– Det beror på. Jag får ju möjlighet att prägla verksamheten med min personlighet. Det ser jag en frihet i, även om jag kanske inte kan framföra vilket stycke som helst i de sammanhangen. Men inom vissa ramar får jag välja min egen repertoar. Utöver det kan jag göra konsertserier i kyrkan, ge mig ut på resor med körer och mycket annat.

När jag frågar om förebilder säger han bara njae och förklarar att han vill ta vara på det bästa från många olika, oavsett instrument eller område. Just nu är det mycket sång, både för att han alltid har uppskattat att lyssna på körsång och för att arbetet med att utveckla den egna rösten har blivit alltmer spännande i takt med att han börjat upptäcka sin egen förmåga att sjunga.

– Jag tycker om variation, målet är att kunna mycket och jag är inte typen som bara vill snöa in på ett område, säger han och jag tycker att det verkar stämma med den intresserade men behärskade profilen han visat under vårt möte. Ett temperament som säkert kommit till pass under åren som instuderingslärare och ackompanjatör vid Barratt-Due Musikk institutt i Oslo.

Men sedan kommer vi in på idrott. Då lutar han sig snabbt framåt och pratar engagerat om pulsklockor, halvmaror, träningstaktik och Vasalopp. Nog finns det en passionerad vinnarskalle där, ändå.

Jonas Schlyter

Ann-Charlotte Glasberg Blomqvist 09/10/05

Det har nyligen varit premiär på Värmlandsoperan för Sunset Boulevard, där Jonas spelar den osympatiska filmbolagsdirektören Sheldrake. Han reser till Karlstad över helgerna och landar i Göteborg däremellan, vilket han lär få fortsätta med eftersom han nyligen fått ett ettårskontrakt där då han ska medverka i den norska succépjäsen Evigt ung.

DEN HANDLAR OM sex skådespelare på en nedlagd teater som förvandlats till ålderdomshem. Han säger att nu vet han precis vad han ska göra ända fram till april 2011, men ser inte särskilt plågad ut för det.

–Tvärtom! Det mest negativa med det här yrket är att inte kunna planera framåt. Oftast har jag ingen aning om vad som ska hända mer än ett halvår i förväg. Så jag är verkligen otroligt glad, nu får jag till exempel betald semester för första gången i mitt liv.

Dessutom fick han samtidigt ett erbjudande från Göteborgsoperan. Även om det hade varit skönt att stanna på hemmaplan känner han att *Evigt ung* blir en större utmaning och mer utvecklande. Han beskriver den som en pjäs med musikaliska inslag snarare än en traditionell musikal.

Vad är då en musikal?

–Precis, var går gränsen mellan musikal och andra former av scenkonst? Samtidigt finns det väldigt många fördomar om vad det är. Säger jag att jag spelar musikal tänker de flesta på *Grease* och något glättigt och lätt, så jag brukar säga att jag är med i en föreställning istället. Visst kan musikal vara glättigt – men *Sunset Boulevard* som jag spelar i nu är ju allt annat än det. Det hör väl ihop med att det finns få musikalscener i Sverige. Privatteatrarna måste dra publik, så de satsar på säkra kort medan institutionsteatrarna vågar sätta upp annat. Men då gäller å andra sidan fasta spelplaner. När jag spelade i *Jesus Christ Superstar* på Malmöoperan nyligen var salongen full varje kväll och vi hade lätt kunnat fortsätta dra publik utöver den fasta spelplanen. För mina kollegor som arbetar på privatteatrar är det precis tvärtom, de vet aldrig hur länge de kan fortsätta jobba med en uppsättning. Det beror helt på hur den säljer.

Det var inte förrän i 18-årsåldern som Jonas började sjunga och agera. Han beskriver sig själv i den åldern som en riktig plugghäst med läkarplaner. Men så halkade han med i ett spex och fick gehör för sin sång, jobbade på en kabaret i Norrköping och fastnade snabbt i ett nytt spexsammanhang när han gjorde ett försök att studera i Lund.

Då stod han vid det vägskalet där det gällde att fortsätta sjunga eller börja studera på riktigt. Han valde det förra, sökte till Högskolan för scen och musik och blev antagen.

Har du någonsin ångrat det valet?

– Jag har alltid haft perioder, framför allt när det har varit glest med uppdrag, då jag har längtat efter ett vanligt nio-till-fem-jobb, och kunna känna mig nöjd med det. Men när jag har jobb är det det bästa som finns. Jag kan inte peka på något specifikt – jag älskar att stå på scen, sjunga, spela teater och allting runtomkring; livet bakom och förberedelserna i logen. Ofta är jag inne på scen lite här och lite där, så jag tillbringar mycket tid i kulisserna. Det är magiskt.

Jonas beskriver det som att arbeta i en bubbla när många artister kommer resande till en stad för en uppsättning, hur de bildar en tillfällig familj av likasinnade som delar det mesta innan det är dags att skiljas åt. Många har blivit vänner för livet. Ändå längtar han ibland efter att få arbeta med något konkret, kunna något, och då känns det lite diffust att vara bra på att stå på scen. Han återkommer ofta till den här förkärleken för det konkreta och jag vet inte hur många gånger han avbryter sig själv med orden »Neej! Nu blev det för flummigt!«. Det är något av det värsta han vet, näst efter dansauditions.

Men att syssla med rolltolkning, är inte det flummigt?

– Kanske. Det är viktigt att kunna leva sig in i andra människor och försöka förstå dem. Sheldrake är till exempel väldigt osympatisk. Jag måste utgå från mina egna erfarenheter för att förstå mig på en karaktär och motivera den för mig själv, hur jävlig den än är. Ibland får man bara slänga sig ut och se vad som händer, vilket jag tycker är svårt eftersom jag gärna vill att det ska sitta och kännas bra redan från början.

När jag frågar om hans starkaste sidor som musikalartist försöker han slingra sig. »Ja, jag sjunger ju bra« säger han till sist och skrattar, och lägger till att han nog har lätt för att ta en publik.

– Jag tänker på när jag studerade och lärarna sa att »vänta bara tills ni står på en riktig scen« – nu gör jag det och det är fantastiskt skönt att befinna sig i arbetslivet. Man blir inte bedömd och värderad hela tiden utifrån vad man kan och inte kan. Med en publik är det något annat, man märker om den är nöjd på reaktionerna och applåderna.

Beskedet om Sten A Olssons kulturstipendium kom lägligt i våras, precis när han började misströsta efter att ha befunnit sig »mellan jobb« (läs: arbetslös) i två månader. Det blev en enorm bekräftelse och nu har han flera planer på hur han kan använda det för att utvecklas.

– Jag var 24 år när jag började ta sånglektioner och fick då en klassisk skolning. Det finns en del manér där som jag gärna vill få bort, så jag behöver fler röstverktyg. Det finns bland annat en konkret teknisk metod som utvecklats av Cathrine Sadolin, där man delar upp rösten i olika områden. Jag vill gärna gå en kurs på Sadolininstitutet i

Köpenhamn, bland annat. Sångmetoder och tekniker är som olika språk och ju fler du kan desto bättre, då kan du forma ditt eget sätt.

Från sex års ålder spelade Jonas fiol. Ganska motvilligt, ska det tilläggas. Men han tränade flitigt ändå och tänkte att han kunde ha användning av sin färdighet senare – ända tills det i tonåren blev tvärtstopp. För ett par månader sedan tog han upp fiolen igen och blev begestrad, »det var skithäftigt!«.

– Det finns en form av musikteater som kallas »actor musician« där orkestern är skådespelare. Då ska du alltså sjunga, spela och agera samtidigt. Jag var på en workshop förra veckan och det var verkligen jättesvårt! Det skulle vara roligt att få bredda sig och bli bättre på fiol – tänk att jag äntligen får skörda frukterna av det där slitet! – och resa till England för att se sådana uppsättningar.

Några särskilda drömroller eller favoritmusikaler finns inte på listan, Jonas säger att han är glad om han har något roligt, utmanande och utvecklande att arbeta med. Fast det är klart, han såg Monty Pythons *Spamalot* i New York och det var det roligaste han någonsin sett, så skulle chansen att få vara med i en sådan uppsättning dyka upp...

– Helst vill jag göra allting, men det är sällan man får den chansen. Det hade varit jättekul med mer renodlad teater, eller fars. Eller att vara med i en frigrupp och hålla på med något som inte alls har med musik att göra. Det är så stor skillnad mellan tal och sång, det är lätt att gömma sig bakom sången. I talteater är du mycket mer naken.

Han ser inte särskilt mycket musikal själv, det är svårt att få till eftersom han ofta själv spelar på samma dagar som andra föreställningar. Dessutom blir man mätt, säger han och hävdar att han hellre ägnar sig åt flugfiske.

Lyssnar du mycket på Chess då?

– Jag lyssnar ALDRIG på musikalmusik!! Gud vad tråkigt! Den måste vara i sitt sammanhang. I övrigt är jag allätare och lyssnar väldigt intensivt på samma artist i fyra dagar innan jag byter. Musikalen är en oerhört svår konstform att göra riktigt bra eftersom den består av så många delar. Det värsta jag vet är när det sockersöta staplas på hög och det inte finns några kontraster. Man måste gå emot känslan för att det ska bli intressant. Om musikalen görs rätt så är den däremot helt fantastisk, när jag såg *Spring Awakening* på Malmöoperan blev jag till exempel väldigt berörd. I somras såg jag *Kalevala-eposet* i Sunne i Värmland, vilket förstås inte är en musikal utan ett drama, och det var helt makalöst. Den fornnordiska musiken, dramat, scenografin, replikerna på vers – alla delar förhöjde varandra. Jag tycker om det komplexa, att det finns ett motstånd. Tyvärr brukar jag ofta somna på föreställningarna, men jag har faktiskt blivit bättre med åren.

Curriculum Vitae

Johan Zetterquist

Född 1968 i Arvika.
Bor och arbetar i Göteborg

Utbildning

1989–1994 Konsthögskolan Valand, Göteborg.
1988–1989 Hovedskou Konstskola, Göteborg

Separatutställningar

2009 Study for a Monument, Künstlerhaus Villa Concordia, Bamberg.
2008 Proposals for Public Art, Jönköpings länsmuseum, Jönköping.
Galleri Rotor, med Linda Tedsdotter, Göteborg.
2007 Take Me Off the Endangered Species List, Gallery Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Proposals for Public Art, Kristinehamns Konstmuseum, Kristinehamn.
2005 Every Town was Paris Every Day was Sunday Every Month was May Every Sound was Music, Invaliden1, Berlin, Galerie Rüediger Schöettle, Munich.
2004 No Big Cowboy Can Do the Little Things I Do, Julia Friedman Gallery, Chicago.
May I Propose? Proposals for Public Art, Display, Prague.
2003 Any Takers? Proposals for Public Art works, Gallery Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Künstlerhaus Bethanien, Berlin.
Over a Year and In and Out of Weeks and Through a Day, Suite 106, New York.
2000 En orm en enorm orm – även Jupiters måne Europa kan vara smittad, Galleri Index, Stockholm.
1999 The Black Party, ESP Gallery, San Francisco.
I Never Seen a Sight that Didn’t Look Better Lookin Back, Gallery Y1, Stockholm.
Annika von Hausswolff och Johan Zetterquist, Stenasalen, Göteborgs Konstmuseum, Göteborg.
1998 God Bless the Children of the Beast – Tensta Konsthall, Stockholm.
1997 Sångere om Ånger, Göteborgs Konstförening, Göteborg.

Samlingsutställningar

2008 The Armory Show, New York, Andréhn-Schiptjenko.
2007 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 eleven twelve, Pilar Parra & Romero Galería de Arte, Madrid.
2006 Janssons Fristelse, Overgarden, Köpenhamn.
Moderna Fabler, Bohusläns Museum, Uddevalla.
Grönska, Kristinehamns konstmuseum, Kristinehamn.
2005 Korridor, Berlin.
Art Basel, Andréhn-Schiptjenko.
2004 This Sweet Sickness, Rhodes + Mann, London.
Drawing Project, Vamiali’s, Aten.
Berlin North, Hamburger Bahn Hof, Berlin.
2003 Things You Dont Know, Gallerie K&S, Berlin.
The Articulated Dream, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm.
Bifurcation, Yerba Buena Center for the Arts, San Francisco.
The Armory Show, New York, Andréhn-Schiptjenko.
2002 Art Forum Berlin, Andréhn-Schiptjenko.
2001 Art Forum Berlin, Andréhn-Schiptjenko.
Pagea, Angri, Neapel.
Bevil, Living Art Museum, Reykjavik.
Ärliga blå ögon (Honest blue eyes), Québec City.
2000 Ride Free, Bronwyn Keenan Gallery, New York.
Viva Scanland, Catalyst arts, Belfast.
1999 Johan, med Johan Nobell och Johan Sunesson, Bohusläns museum, Uddevalla.
1998 Swedish Mess, Arkipelag, Stockholm.
Stockholm Art Fair, Sollentuna, Galleri Index.
STUFF IT – Swe. de, Galleri Y1, Stockholm.
Index Edition, Galleri Index, Stockholm.
The Alma Löv Museum of experimental & unexp.. art, Ö. Ämtervik.
Sekelskifte möter Sekelskifte, Värmlands Museum.
1997 Purple & Green, billboardprojekt i samarbete med Annika von Hausswolff, Pretoria Art Museum, Pretoria.
Hollywood Première, Hollywood Première Motel, Los Angeles.
Index Edition, Galleri Index, Stockholm.

Performance

2004 Namba Wan Jesaman, Maerz Musik, Hamburger Bahnhof, Berlin, med Johan Skugge och Henrik Andersson
2002 Surround the World in a Day, med Audio Laboratory vid Kolsyrefabriken, Stockholm
Making a Sculpture with the Help of a Legal Drug, ett projekt för Site Magazine

Blandat

1997 B1C – A wallwork together with Annika von Hausswolff at Headlands Center for the Arts, San Francisco.
The Pre Millennium Experience, a project in Paletten Magazine together with Annika von Hausswolff.

Representerad

Magasin 3, Stockholm Konsthall, Malmö Konstmuseum, Borås Konstmuseum, Göteborg Konstmuseum, Kulturnämnden Göteborg, Statens Konstråd, Värmlands Konstmuseum, Privata Konstsamlingar.

Stipendiemotivering

Johan Zetterquist skapar förslag till offentliga konstverk, ofta i form av gigantiska projekt som inte kan förverkligas. Bland hans idéer finns ett stort hål borrat rakt igenom månen. Visionerna är både utopiska och dystopiska men innehåller också ironi och en nertonad humor. Förslagen gestaltas med stor konkretion och precision i en mångfald av tekniker – inte minst som skulpturer och installationer – och alltid med ett starkt visuellt uttryck.

Jörgen Svensson

Född 1958 i Karlstad.
Bor och arbetar i Göteborg

Utbildning, undervisning och övrigt

1978–1981 Beteendevetenskaplig utbildning, Karlstads Universitet.
1982–1984 Hovedskou målarskola, Göteborg.
1984–1989 Konsthögskolan Valand, Göteborg.
1999–1992 Påbyggnadsutbildning, Konsthögskolan Valand, Göteborg.
1995–1996 Rådgivare till Sveriges kulturminister.
1996–2002 Professor på Konsthögskolan Valand, Göteborg.
1997 Gästprofessor på San Francisco Art Institute, San Francisco, USA.
1999 Gästprofessor på San Francisco Art Institute, San Francisco, USA
1999–2001 Styrelsemedlem i Sveriges Bildkonstnårsfonden.
1999 Styrelsemedlem i Wikanderska Fonden (en av nordens största kulturfonder).
2002–2006 Professor vid Konstakademien i Trondheim.

Separatutställningar (Urval)

2009 Askhults Konsthall, Hammarö.
2005 Kristinehamns Konstmuseum, Kristinehamn.
2005 Moderna Museet, Stockholm, (visning av filmen Three American Artist).
2005 Moderna Museet, Stockholm.
1999 Gallery Refusalon, San Francisco.
1998 Second Space Gallery, San Francisco (Tillsammans med Staffan Mossenmark).
1997 Galleri Struts, Oslo.
1997 Galleri Andrén-Schiptjenko, Stockholm.
1996 Galleri Index, Stockholm.
Stenasalen, Göteborgs Konstmuseum.
1996 Amerikahuset, Göteborg.
1995 Galleri Hemma Hos, Göteborg.
1994 Kristinehamn Konsthall.
1993 Galleri 1, Göteborg.
1992 Galleri Krister Fahl, Stockholm.
1990 Wadköpingss Konsthall, Örebro.
1989 Galleri Konstfrämjandet, Karlstad.
1988 Galleri Rotor, Göteborg.

Grupputställningar (Urval)

2009 List & Ast & List, Reykjavik, Iceland.
Göteborgs Internationella Konstbiennal, Göteborg.
2008 Neighbourhood Secrets, Stavanger, Norge (medverkande konstnär och curator).
Manifesta, Bolzano, Italy.
International Documentary Film Festival, Amsterdam.
2007 Trigg Gävle Konstcentrum, Gävle.
Energy, Istanbul Turkiet.
2005 Konstbiennal – It is what it is - Is it that it is, Alma Löv Museum.
Ö. Ämtervik.
2004 4U, Riksställningar.
2000 Amateur/Eldsjal, Göteborgs Konstmuseum.
Public Safety, Skoghall.
1999 Squash, Eslöv, En Julsaga, Eslöv.
1998 Millenium Meets Millenium, Värmlands Museum, Karlstad.
Projekt Göteborg – San Francisco 2 (Curator).
The Alma Löv Museum of Experimental & Unexp. Art, Ö.Ämervik.
Projections, Metropolitan Museum of Modern Art, Pusan, Korea.
1997 Vi – En dokumentation om kulturrådgiveri, Sveriges Radio, Gamla Konstakademien, Stockholm, Eriksberg, Göteborg.
Projekt Göteborg – San Francisco 1 (Curator).
Nordica (Nordic Contemporary Art), Helsingfors.
Some Knowledge Is Easy To Jump Over (Tillsammans med Adam Berg), University Art Museum, Berkely, University of California-Berkely, San Quentin State, Prison, San Francisco Art Institute, Exploratorium, San Francisco.
1996 Filmen 100 år, Göteborgs konstmuseum.
27.680.000 – Nordic contemporary art in media (curerad tillsammans med Stefan Karlsson).
Artists’ Room Service, City Hotel Ritz, Göteborg.
Artist In Traffic, Göteborg.
1995 I Rörelse, Bohusläns Museum, Uddevalla, Borås Konstmuseum.
Krets, Nohhaga slott, Alingsås.
Smart Show, Galleri Fahl, Stockholm.
Open House, Headland Center For The Art, San Francisco.
1994 Lägenhet, Göteborg, Malmö.
Pyramid, Galleri Mors Mössa, Göteborg.
Skulptur, Vår Gärd, Stockholm.
Konsten och Verkligheten, (Nordisk samtidskonst), Riksställningar.
Rum För Aktuell Konst, Göteborg.
Initial, Upplands Museum, Uppsala.
Government Dinner, (F.Art), Stockholm.
1993 Stockholm Art Fair, Galleri Fahl, Stockholm.
Yttervärlden är innervärlden är yttervärlden, Lunds Konsthall.
Spelets regler, Stockholm.
Antvarde, Gotlands Museum, Visby.
Vox Humana, Gamla Posthuset, Karlstad.
De Refuserade (Samtida svensk fotografi på telefonkatalogen) Liljevalchs, Stockholm.
1992 Stockholm Art Fair, Galleri Fahl, Stockholm.
Bandy, Rix, Linköping Bohusläns Museum, Uddevalla, Konstpedemin, Göteborg.
Retina, Värmlands Museum, Karlstad.
Samtida Konst På Telefonkatalogen, Riksställningar.
Expo 92, Sevilla, Svenska paviljongen.
East Goes West, Stocholm.
1991 Enigma, Konsthallen, Göteborg.
36 Contemporary Swedish Artist, The Royal Academy of Arts, London.
1989 10 Unga, Konstnärshuset, Stockholm.
1987 Hochschule der Kunste, Berlin.

Stipendiemotivering

Jörgen Svenssons projektinriktade konst får ofta formen av »sociala aktioner«. De situationer han iscensätter fungerar som katalysatorer – de utlöser ett händelseförlopp som noggrant dokumenteras i text, foto eller video. Resultatet blir överraskande studier av mänskligt samspel inom samhällets politiska och kulturella strukturer. Jörgen Svensson har på ett personligt sätt bidragit till att utvidga och omdefiniera konstnärsrollen.

Rikard Lindquist

Född 1978 i Göteborg.
Bor och arbetar i Göteborg.

Utbildning

Doktorand i modedesign, Textilhögskolan, Högskolan i Borås. Praktisk designforskning i designmetodik för modedesign. Planerad disputation 2014. 2009 pågående Modedesign kandidatexamen, Textilhögskolan, Högskolan i Borås. 2003 Utbytesstudent vid Designskolen Kolding, Danmark. 2002–2005 Franska, université de la Sorbonne, Paris. 2002 Herrskräderi Komvux Borås, 1,5 år, Herrskrädderi, mönsterkonstruktion och gradering, teckning. 2000–2001 Konfektionsteknik Komvux Borås, Sweden, Sömnad, mönsterkonstruktion, teckning. 1999–2000 Idéhistoria A, Göteborgs universitet. 1998 Historia A, Göteborgs universitet.

Uppdrag och undervisning

2008–2009 Gästlärare i inovativ tillskärning Tillskärarakademien i Göteborg. 2008 Kostym för »Fjärilen i min hjärna« Monolog av Carl Stjernlöf spelad Stockholm. 2007 DNM Music AB – The white shirt project. Frilans designer och mönsterkonstruktör. 2006 Första Rickard Lindqvist kollektionen säljs i Stockholm och Göteborg. Filippa K AB Stockholm, Design assistent. 2006–20008 Textilhögskolan, Högskolan i Borås, Gästlärare i drapering, mönsterkonstruktion och modedesign. 2005 Nudie Jeans AB Göteborg Sweden. Scenkostymer for »Jimmy Haze Beatbox« och »Whyte Seeds (Koko Kaka Entertainment AB) (Universal records Sweden AB). Elisabeth Yanagisawa, Assitent, kostymdesign för dans-föreställningen »P.O.W«. Scenkostym för Henrik Berggren »Broder Daniel« (Virgin recordings AB). 2002–2005 Whipping Floyd AB Göteborg, Sweden, Frilans designer and mönsterkonstruktör. 2000–2004 Scenkostymer för »The International Noise Conspiracy« 5 set (Burning heart records). 2003 Vivienne Westwood ltd. Praktik, assistent i ateljen och vid visningar i Paris och Milano. 2001, 2002 Scenkostymer för Håkan Hellström med band, 2 set, (Virgin recordings AB). 2000–2002 Jc AB Borås, designassistent, deltid. 2000–2003 Ted Bernhardtz AB, Sales assistant, deltid, men’s & women’s fashion, Göteborg.

Visningar och utställningar

2009–2010 »Swedish Fashion: Exploring a new identity« Museum of Contemporary Art, Tokyo. 2009 »Research proposal; PhDs in fashion design« Galleri KGS2, Stockholm. »Swedish Fashion: Exploring a new identity« Design museum, London. Catwalk show, Fashion days by Berns, Stockhlm. 2008 »Off the peg« utställning, Belgrad. »Swedish Fashion: Exploring a new identity«. Catwalk show, Götaplatsen, Göteborg. Video installation, Club Neo, Paris. Catwalk show, Stockholm fashion week. 2007 »Inferno III« utställning, Stockholm fashion week. Catwalk show, Berlin fashion week, Ideal at cookies, Berlin. 2006 »Bespoke« exhibition, Stockholm, Göteborg och Tokyo. Catwalk show, Stockholm Fashion week. »Inferno« Utställning, Strindbergsmuséet, Stockholm. 2005–2006 »In fashion – new Swedish clothing design«, gruppställnig, Dunkers kulturhus Helsingborg. 2005 Cph Vision fashion fair, Köpenhamn Danmark. 2005 Examensvisningar och utställning, Kulturhuset Röda Sten, Göteborg. 2004–2006 Fashion Deluxe 1, 2, 3, 4 & 5 Göteborg.

Priser och stipendier

2009 Göteborgs Slöjdförening, främjandefonden. 2004 The Sisley award at the Mittelmoda fashion award. 2004 Kapp Ahl design award 1:a pris. 2003 Fabrikör J.L. Eklunds Hantverksstiftelse. 2003 Leonardo Da Vinci stipendium. 2001 Gesällbrev i herrskräddar yrket.

Stipendiemotivering

Rickard Lindqvist formger mode i liten upplaga för en global marknad. Från en källare i Majorna styr han en av Sveriges mest intressanta herrskräddande modeproduktioner. I en modern och innovativ inställning till lokalt producerat, hög modegrad och personligt hantverk skapar Rickard en internationell och exklusiv kollektion. Rickard Lindqvist har gjort praktik hos Vivienne Westwood och är utbildad på Borås Textilhögskola var han idag undervisar och bedriver forskning inom modemetodik. Hans uttryck och formspråk är personligt, nyskapande i skrädderi, kombinerat med herrmodetradition i materialval.

Ann-Kristin Jones

Född 1975 Leksand.
Bor och arbetar i Göteborg.

Utbildning

Musikkonservatoriet i Falun. Norges Musikkhøgskole i Oslo. Opera-Akademiet samt diplomutbildning vid Det Kgl. Danske Musikkonservatorium i Köpenhamn.

Scenisk erfarenhet

Den Ny Opera i Esbjerg i Handels Orlando, Titelrollen. Mozartroller som Tredje damen i Trollflöjten, Cherubin i Figaros Bröllop, Dorabella i Così fan tutte. Roller som Siébel i Gounods Faust, Olga i P. Tjajkovskijs Eugen Onegin och Giovanna i Donizettis Anna Bolena vid bl.a. Malmö Opera och Musikteater, Drottningholms Slottsteater, Operan i Kristiansund, Opera i Ystad. Anställd vid Göteborgs Operan som solist och där hon under säsongen 2008–2009 sjöng Sesto i Handels Julius Caesar och senast Hustrun Josefa i uruppförandet av D. Börtz opera Goya.

Konsertframträdanden

2004 solist i Wesendonk-Lieder av Wagner med Sønderjyllands Symfoniorkester på Tivoli i Köpenhamn, sjöng Mahlers Rückert-Lieder med Aarhus Symfoniorkester 2005, vid båda tillfällena under ledning av Giancarlo Andretta. 2007 Solist med Los Angeles Philharmonics i Disney Concert Hall, Los Angeles, i ett verk av John Adams med honom själv som dirigent. 2007 turnerade i Frankrike och Tyskland med Les Talens Lyriques och dess dirigent Christophe Rousset med konsertanta framföranden av C. Monteverdis Il ritorno d’Ulisse. Har även samarbetat med dirigenter som Lars-Ulrik Mortensen, Laurence Cummings, Pietro Rizzo, Paul Hillier, Robert King, Henrik Schaefer och Arnold Östman samt med orkestrar som Helsingborgs Symfoniorkester, Göteborgs Symfonikerna, Norrköpings Symfoniorkester, DalaSinfoniettan, Själlands Symfoniorkester, Odense Symfoniorkester, Radio-Underhållnings Orkestret samt Concerto Copenhagen.

Övrigt

Har medverkat vid ett flertal radio- och TV-inspelningar och blivit tilldelad stipendier, bl.a. Drottningholmsteaterns Vänners Stipendium och Kungliga Musikaliska Akademiens stora utlandsstipendium. 2008 En av tre finalister i den stora svenska solisttävlingen Solistpriset 2008 samt pristagare i Wilhelm Stenhammar International Music Competition. 2009 En av fyra nominerade till Tidskriften Operas »Operapriset 2009« för sin tolkning av Sesto i Handels Julius Caesar vid Göteborgs Operan.

Stipendiemotivering

Ann-Kristin Jones började tidigt sjunga, men vägen till professionell sångare gick via musikhögskolan i Oslo och operahögskolan i Köpenhamn. Redan under studietiden uppmärksammades hon som uttrycksfull mezzosopran, och vid det här laget gjort en rad framstående rollprestationer, inte minst som Cherubin i olika uppsättningar och senast säsongen som Sesto i Handels Julius Caesar på Göteborgsoperan. Ann-Kristin Jones är dessutom en ofta anlitad och mycket uppskattad konsertsångerska.

Mikael Holmlund

Född 1978 i Umeå
Bor och arbetar i Göteborg

Utbildning och undervisning

1996 Pianoklassen vid Norges musikkhøgskole i Oslo. Studier för Jens Harald Bratlie och Einar Steen-Nøkleberg och tog kandidatexamen. Två år i pianosolistklassen vid Musikhögskolan i Hannover, för Einar Steen-Nøkleberg. 2004 Diplom-examen vid Norges musikkhøgskole. 2004–2009 arbetat som instuderingslärare och ackompanjator vid Barratt-Due Musikkintitutt i Oslo. Studerar han sedan hösten 2007 på kyrkomusikerprogrammet vid Högskolan för scen och musik i Göteborg och bedriver en verksamhet som solist, kammarmusiker, repetitör och kyrkomusiker.

Konsserter och utmärkelser

Har framträtt på konserter i Sverige, Norge, Färöarna och Åland samt i Köpenhamn, Berlin, Hannover, Bryssel, Salzburg, S:t Petersburg, New York och Cleveland. Fyra gånger har han mottagit stora stipendier från Kungl. Musikaliska Akademien i Stockholm. Första pris i Svenska Pianopedagogförbundets tävling för unga svenska pianister 1999. Andra pris i Grieg Concours 2001 och tredje pris i den 6:e Nordiske Pianistkonkurrence i Nyborg i Danmark 2001. 2002 vinnare av Solistpriset, för unga sångare och musiker i Sverige, som arrangeras i samarbete mellan Kungl. Musikaliska Akademien, Rikskonserter, Kungl. Operan och SAMI och en turné arrangerad av Svenska Rikskonserter och en cd-inspelning på Caprice Records. Vid tävlingsfinalen i Berwaldhallen spelade han Beethovens 4:e pianokonsert tillsammans med Svenska kammar-orkestern under ledning av Petter Sundqvist. 2004 mottog han Conocophillips musikkstipend vid Norges musikkhøgskole. Hösten 2004 Provspelning på Norges Musikkhøgskole och fick överta Kjell Bekkelunds Steinwayflygel. Solist med Bergen filharmoniske orkester under ledning av Kjell Seim, turnérat som solist med Norrbottens Ungdomssymfoniker, medverkat i radio och tv samt spelat in två cd-skivor med den polsk-svenska sångerskan Ania Winek-Albertsson. 2002 solist i Prokofievs 2:a pianokonsert i Stockholms konserthus med Kungliga Filharmoniska Orkestern under ledning av den amerikanske dirigenten David Amado

----

Stipendiemotivering

Mikael Holmlund är i första hand pianist, med utbildningen förlagd i Oslo och Hannover med Jens Harald Bratlie och Einar Steen-Nøkleberg som lärare. Men han har också sedan unga år spelat orgel, vilket han för närvarande utvecklar vidare genom kyrkomusikaliska studier vid Högskolan för scen och musik i Göteborg. Mikael Holmlund har framträtt på många olika håll i världen, både som solist och ackompanjator vid Barratt Dues Musikkintituts speciella satsning på unga talanger.

Jonas Schlyter

Född 1980
Bor och arbetar i Göteborg

Utbildning

2005–2008 Teaterhögskolan Göteborg, Musikalprogrammet. 2004–2005 Göteborgs Sång- och Operastudio.

Scenisk erfarenhet.

2009–2010 Sunset Boulevard, *Roll* Sheldrake, Regissör Ronny Danielsson, Värmlandsoperan. 2008–2009 Jesus Christ Superstar, *Roll* Filippos Regissör Ronny Danielsson Malmö Opera. 2008 Hello Again, *Roll* Soldaten Regissör Vernon Mound Borås Stadsteater. 2007 – 2008 Röda Nejlikan, *Roll* Armand Regissör Stina Ancker Östgöateatern. 2007 Company, *Roll* Bobby Regissör Erik Fägerborn Artisten, Göteborg. 2006 Invigning Gästsolist Regissör Vernon Mound Belfast Operahouse. Jesus Christ Superstar, *Roll* Judas Regissör Vernon Mound Newry, Nordirland. 2006 Guys and Dolls *Roll* Nicely Nicely Regissör Vernon Mound Artisten, Göteborg. 2003–2005 Cabaret Lorensberg Solist/Ensemble Regissör Anders Börjesson Göteborg. 2001 Broadway in Egypt Solist/Ensemble Regissör Peter och Ulrika Malmberg, Hurghada, Egypten. 1998–1999 En Kväll På Bråddway Solist/Ensemble Regissör Jonny Lindé Palace, Norrköping.

Stipendiemotivering

Jonas Schlyter examinerades från musikalprogrammet vid Högskolan för scen och musik i Göteborg våren 2008. Han har därefter deltagit i ett antal musikalproduktioner med Malmöoperans uppsättning av Jesus Christ Superstar som den mest uppmärksammade. Jonas gjorde där rollen som Filippos. Han framträder dessutom gärna på olika former av konsertscener, vilket ger honom möjlighet att utveckla sin stora talang för att skapa publikkontakt. Han är heller inte främmande för den klassiska romansången som genre.

Om stiftelsen

Sten A Olssons Stiftelse för Forskning och Kultur stiftades år 1996 av skeppsredare Sten A Olsson som under mer än ett halvt sekel varit verksam i Göteborg och Västsverige med nyskapande företag inom metallhandel, sjöfart och fastigheter, vilket lagt grunden för dagens verksamhet inom Stena-sfären. Familjen Sten A Olsson har alltid haft ett stort intresse av och vilja att stödja framåtsträvande, kreativa människor i deras strävan att nå sina mål.

Genom stiftelsen har familjen Sten A Olsson för avsikt att framgent stödja kreativ och innovativ verksamhet i skilda former.

Stiftelsen har till ändamål dels: att främja vetenskaplig forskning och utveckling huvudsakligen inom följande områden: arkitektur, ekonomi, fartyg, finans- och fastighetsverksamhet, handel, medicin, miljö och teknik, dels att främja samtliga konst- och kulturarter, humaniora och kristna samfund.

Mottagare av Sten A Olssons Kulturstipendium 2009–1997

2009 Konstnären Johan Zetterquist, Konstnären Jörgen Svensson, Klädformgivaren Rikard Lindquist, Mezzosopranen Ann-Kristin Jones, Pianisten Mikael Holmlund, Musikalartist Jonas Schlyter, 2008 Operasångerskan Malin Byström, Konstnären Annika Von Hausswolff, Skådespelerskan Mia Höglund Melin, Jazzsångerskan Sarah Riedell, Scenografen Heidi Saikkonen, Trumpetaren Pierre Thorwald, 2007 Musikern Jonas Olsson, Operasångaren Ludvig Lindstöm, Musikern Nina De Heney, Dansaren Anna Westberg, Konstnären Jenny Magnusson, Konstnären Helen Dahlman, Konstnären Mandana Moghaddam, 2006 Musikern Andreas Edlund, Musikalartisten Glenn Nilsson, Violinisten Jenny Sjöström, Träskulptören Mats David Gahrn, Konstnären Ola Åstrand, Konstnären Annica Karlsson Rixon, 2005 Cellisten Claes Gunnarsson, Musikalartisten Åsa Fång, Operasångaren Anders Lorentzson, Konstnsmeden Tore Svensson, Operasångerskan Annalena Persson, Konstnären Anna Maria Ekstrand, Konstnären Yngve Brothén, 2004 Skådespelerskan Hanna Bogren, Skådespelaren Johan Gry, Musikern Daniel Berg, Multiartisten Nina Åkerblom Nielsen, Skulptören Claes Hake, Konstnären Marie Capaldi, 2003 Violinisten Sara Trobäck, Jazzsolisten Lindha Svantesson, Trubaduren Axel Falk, Konstnären Maria Lindberg, Konstnären Christina Skärud, Keramikern Herman Fogelin, Keramikern Eva Hild, 2002 Violinisten Anders Hjortvall, Flöjten Ann Elkjär Hansen, Dansaren Isabel Fortes, Dansaren Therese Fredriksson, Konstnären/Fotografen Mikael Olsson, Konstnären Ulf Kihlander, Konstnären Kent Karlsson, Konstnären/Fotografen Monica Englund, 2001 Sopranen Camilla Tilling, Trubaduren Martin Bagge, Konstnären Katarina Andersson, Konstnären Lars-Göran Nilsson, Konstnären Lars Blomqvist, Konstnären Kent Lindfors, 2000 Kungsbacka Pianotrio: Violinisten Malin Broman, Cellisten Jesper Svedberg, Pianisten Simon Crawford-Phillip, Konstnären Ewa Brodin, Konstnären Jarl Ingvarsson, Konstnären Berit Lindfeldt, Konstnären Jens Fänge, Konstnären Pekka Söderberg, 1999 Konstnären Lars Hansson, Konstnären Pål Svensson, Konstnären Leo Pettersson, Konstnären Britt Ignell, Konstnären Jill Lindström 1998 Litteraturkritikern Jonas Magnusson, Författaren/Keramikern Rose-Marie Nilsson, Poeten Jörgen Lind, Författaren Margareta Lindholm, Teater Bhopa (Johan Holmberg/Alexander Öberg), Författaren/Redaktören Gunnar D Hansson, 1997 Kostymdesigner Linda Carlén, Tonsättaren Joel Eriksson, Keramikern Eva Hild, Konstnären Per Petersson

Stiftelsen har vidare lämnat betydande stöd och donationer till specifika projekt, främst till stöd för forskningsrelaterade verksamheter, till: Stiftelsen Chalmers Innovationscentrum – Stena Center, Birgittastiftelsen, Newmaninstitutet, Stiftelsen Ord & Bild, Konsthögskolan Valand vid Göteborgs Universitet, Västra Götalands Ungdomssymfoniker, Föreningen Brev House, Smyrnkyrkans Musikskola, Göteborgs Konstmuseum, Konstidskriften Paletten, Botaniska Trädgården, Göteborgs Universitet, Handelshögskolan vid Göteborgs Universitet samt bidrag till enstaka forsknings-och reseprojekt till ett antal forskare.

Från starten år 1996 till år 2009 har stiftelsen i kulturstipendier och stöd till specifika projekt utdelat mer än 134 miljoner kronor.

Kolofon

Utställning Stenasalen, Göteborgs Konstmuseum 2009–2010

Utställningsansvarig *Lena Boëthius*

Grafisk form *To Studio*

Foto *Niclas Löfgren*

Text *Ann-Charlotte Glasberg Blomqvist*

Tryck *Göteborgstryckeriet 2009*

STEN A OLSSONS
STIFTELSE
FÖR FORSKNING
OCH KULTUR

